

RELAȚIILE DRĂCULEȘTILOR CU TRANSILVANIA ȘI UNGARIA ÎN VEACUL AL XV-LEA

LUCIAN CONSTANTIN PALADE*

Înainte de 8 februarie 1431, Vlad Dracul a fost chemat la Nürnberg de către Sigismund de Luxemburg, care-l investește cu domnia Țării Românești¹. Apoi s-a întors în Transilvania, stabilindu-se la Sighișoara (înainte de 1435)².

După 6 septembrie 1436, Vlad Dracul pătrunde cu oști regale în Țara Românească, pe la Turnu Roșu³ și ocupă tronul în decembrie 1436⁴.

După ce ajunge voievod al Țării Românești și brașovenii din cetatea Branului ucid pe Zanvel din Târgoviște pentru a-l jefui de tot ce avea asupra lui, Vlad Dracul îi amenință astfel: „...bine știți cum eu v-am apărat până acum de turci și capul îmi pun și avutul mi-l dau ca să nu vă fie vouă rău. Și încă iarăși mă muncesc și de acum înainte; așdarea gândesc domnului meu craiul, să fiu drept, iar voi vă munciți cu răutate asupra mea”⁵.

Într-o altă scrisoare în care se plânge brașovenilor de o serie de nedreptăți făcute supușilor săi de aceeași părcălabi din cetatea Branului, Vlad Dracul revine asupra aceluiași mărturisiri de credință: „... să mă înțelegeți, că eu mi-am lăsat copiii să se înjunghie pentru pacea creștinească și pentru ca eu să fiu și țara mea ai domnului craiul (...). Vă rog dar ca pe niște prieteni, spuneți părcălabilor, dacă sunt prietenii mei, să-l povățuiască Dumnezeu și să nu mă despart de stăpânul meu craiul și de Sf. Coroană, deoarece asta n-ar fi dorința mea”⁶.

Cele două obiective politice care se desprind din fragmentele de mai sus - încadrarea în marea cruciadă creștină antiotomană și fidelitatea față de Sigismund - corespunzând celor două comandamente majore ale Ordinului Dragonului, vădesc nu numai că Vlad Dracul făcea parte din acest ordin, dar și că își propusese să se conformeze obiectivelor lui. După cum observa N. Iorga, Vlad „a fost un reprezentant

* Câmpulung-Muscel, județul Argeș.

¹ *Documenta Romaniae Historica* (în continuare D.R.H.), D, *Relațiile între Țările Române*, vol. I (1222-1456), Editura Academiei, București, 1977, p. 280-281.

² *Ibidem*, p. 284-290.

³ *Ibidem*, p. 326-328.

⁴ Ilie Minea, *Principatele române și politica orientală a împăratului Sigismund*, București, 1915, p. 221-224; 240-244.

⁵ Apud Pavel Chihaiia, *Vlad Dracul voievod al Țării Românești și cavaler al Ordinului Dragonului*, în *Tradiții răsăritene și influențe occidentale în Țara Românească*, Editura Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, București, 1993, p. 72.

⁶ *Ibidem*.

al politiceii de cruciadă pe care o făcea marele ambițios Sigismund⁷.

Remarcăm, totodată, că vasalitatea voievodului muntean nu era necondiționată, el avertizează pe brașoveni că raporturile cu împăratul pot fi compromise din cauza purtării lor.

La sfârșitul anului 1437, Vlad Dracul a luat legătura cu noul rege al Ungariei⁸, Albert de Austria, care la începutul anului următor i-a încredințat paza Brașovului și a Țării Bârsei. Actul de la 14 februarie 1438 prin care regele Ungariei înștiința pe brașoveni că i-a cerut lui Vlad Dracul să-i păzească „de năvălirile prea sălbaticilor turci”, reflecta rolul atribuit în această vreme domnului Țării Românești în apărarea Transilvaniei⁹.

Pentru Ungaria, Țara Românească reprezenta „cheia” apărării sale în fața pericolului otoman. Dacă voievodul muntean era un aliat al Ungariei, coroana maghiară putea fi mult mai liniștită în ceea ce privește securitatea teritoriului său. Dacă domnul Țării Românești ar fi gravitat în jurul Porții, atunci oștile otomane puteau începe atacarea Transilvaniei și Ungariei de pe înălțimile Carpaților.

În prima parte a domniei lui Vlad Dracul funcționează raporturile de vasalitate față de împăratul Germaniei și regele Ungariei, decurgând din calitatea sa de cavaler al Ordinului Dragonului, cel puțin până în jurul datei de 27 octombrie 1439, când lângă Strigoniu moare Albert, ginerele lui Sigismund de Luxemburg¹⁰.

Domnul muntean ar fi fost scos din domnie în urma intervenției lui Iancu de Hunedoara (martie-septembrie 1442)¹¹, domn al Țării Românești devenind Basarab al II-lea, fiul lui Dan al II-lea¹².

După Matei Cazacu, Iancu de Hunedoara ar fi înlăturat de la tron și pe fiul lui Vlad Dracul, Mircea - vodă¹³. Constantin A. Stoide infirmă acest lucru, prin apelul la sursele epocii¹⁴.

Cea de-a doua parte a domniei lui Vlad Dracul, care începe în primăvara anului 1443, este pusă încă de la început sub steagul triumfător al lui Iancu de Hunedoara, devenit nu numai voievod al Transilvaniei din anul 1441, ci și factorul mobilizator al acestor trei țări: Transilvania, Țara Românească și Moldova¹⁵.

În cadrul evenimentelor care au avut loc între 1443 și 1447, activitatea cruciată al lui Vlad Dracul s-a purtat sub suzeranitatea lui Iancu de Hunedoara care pune pe primul plan nu ideea imperială, ideea de protejare și promovare a imperiului, ci aceea de libertate a popoarelor supuse de turci din sudul și nordul Dunării. Iată de ce ideea de cruciadă nu se stinge niciun moment la Vlad Dracul (dimpotrivă, ea apare și mai clară în partea a doua a domniei sale), dependența de coroana imperială nu mai

⁷ *Ibidem*, p. 73.

⁸ La 9 decembrie 1437, Sigismund de Luxemburg încetase din viață în localitatea Znaim.

⁹ Constantin Rezachevici, *Rolul românilor în apărarea Europei de expansiunea otomană (secolele XIV-XVI)*, Editura Albatros, București, 2001, p. 191.

¹⁰ Pavel Chihaia, *op.cit.* în *loc. cit.*, p. 79.

¹¹ *D.R.H.*, D, I, p. 372-373.

¹² Camil Mureșean, *Iancu de Hunedoara*, Editura Științifică, București, 1968, p. 78.

¹³ Matei Cazacu, *Precizări privind cronologia domnilor munteni din deceniul 5 al secolului XV* în „Studii. Revistă de istorie”, XXIII (1970), nr. 3, p. 608.

¹⁴ Vezi Constantin A. Stoide, *Basarab al II-lea (1442- 1444)* în *Anuarul Institutului de Istorie și Arheologie „A. D. Xenopol”*, Iași, XVII, (1980), p. 284-290.

¹⁵ Pavel Chihaia, *op.cit.* în *loc. cit.*, p. 79.

este afirmată nicăieri¹⁶.

În vara anului 1447, Vlad Dracul a restabilit pacea cu turcii, această atitudine având explicația sa având în vedere contextul în care s-a produs: prin pacea semnată cu Bizanțul, sultanul Murad al II-lea neutralizase Imperiul Bizantin; Genova făcea jocul Porții din interese comerciale; Ungaria era condusă de un copilandru pe nume Ladislau Postumul care era un simplu instrument în mâna magnaților¹⁷. Într-o asemenea conjunctură, Vlad Dracul a căutat, în interesul păstrării ființei Țării Românești, să adopte o poziție realistă, restabilind relații bune cu Poarta.

Astfel, el a intrat în conflict cu Iancu de Hunedoara care, în noiembrie 1447 intervenea din nou împotriva „nelegiuitului Vlad” voievodul Țării Românești¹⁸; acesta fiind prins conform unui act din 3 aprilie 1534¹⁹, „la satul Bălteni” (județul Dâmbovița)²⁰.

După Sergiu Columbeanu și Radu Valentin, Vlad Dracul împreună cu fiul său, Mircea, au fost uciși în satul Bălteni din județul Ilfov²¹.

Înlăturarea lui Vlad Dracul a reprezentat „pentru Iancu o mare greșeală politică, iar pentru creștinătate o grea pierdere”²².

Prima domnie a lui Vlad Țepeș a avut loc între 31 octombrie – 15 noiembrie 1448²³.

Alungat din domnie de către Vladislav al II-lea (noiembrie 1448), Vlad Țepeș se refugiază în Moldova, unde stă până după asasinarea lui Bogdan al II-lea (1451), după care, împreună cu vărul său, Ștefan, trece în Transilvania²⁴.

Revine la tron, cu sprijin transilvănean după 15 aprilie 1456²⁵.

Relațiile cu Transilvania și Ungaria au format unul din principalele aspecte ale politicii externe a lui Vlad Țepeș, cu implicații și în politica sa internă.

Hotărât să rămână alături de Ungaria și Transilvania, în speranța că acestea îi vor da ajutor în lupta contra turcilor, Vlad Țepeș a încheiat un tratat cu regele Ungariei, Ladislau, la 6 septembrie 1456²⁶. Prin acest act domnul muntean arăta că acceptă „protecția regelui Ladislau de teama turcilor”; actul cuprindea și textul unei înțelegeri mai concrete încheiate de Vlad Țepeș cu reprezentanții Brașovului și Țării Bârsei, trimiși special la Târgoviște în acest scop, prin care cele două părți se asigurau de sprijin reciproc împotriva turcilor: domnul muntean promitea să apere pe brașoveni de tureci și de alți dușmani ai lor, iar brașovenii făgăduiau ajutor și drept de azil dacă

¹⁶ *Ibidem*, p. 80.

¹⁷ Sergiu Columbeanu, Radu Valentin, *Vlad Dracul (1436-1442; 1443-1447)*, Editura Militară, București, 1978, p. 117.

¹⁸ *D.R.H.*, D, I, p. 394.

¹⁹ *D.R.H.*, B, III, p. 289.

²⁰ Cf. Constantin Rezachevici, *Cronologia critică a domnilor din Țara Românească și Moldova*, a. 1324-1881, vol. I, Secolele XIV-XVI, Editura Enciclopedică, București, 2001, p. 97.

²¹ Sergiu Columbeanu, Radu Valentin, *op.cit.*, p. 118.

²² Apud Ștefan Ștefănescu, *Țara Românească de la Mircea cel Bătrân până la Vlad Țepeș (1418-1456)*, în *Istoria Românilor*, vol. IV, De la universalitatea creștină către Europa «patriilor» Editura Enciclopedică, București, 2001, p. 314.

²³ Constantin Rezachevici, *op.cit.*, p. 102.

²⁴ *Ibidem*, p. 103.

²⁵ *Ibidem*.

²⁶ Nicolae Stoicescu, *Vlad Țepeș*, Editura Academiei, București, 1976, p. 65-66.

domnul ar fi fost silit de otomani sau de dușmanii săi din țară să-și părăsească tronul.

În primele luni de domnie, când Țepeș nu-și consolidase încă tronul și se temea de turci, relațiile noului domn cu Transilvania și Ungaria au fost foarte bune.

Cu toate acestea, la 16 decembrie 1456, regele Ladislau al Ungariei, împreună cu Ladislau de Hunedoara, căpitanul general al regatului, sprijineau împotriva lui Vlad Țepeș pe pretendentul Dan, cerând sașilor din Brașov și Țara Bârsei să ajute cu bani și oameni pe amintitul pretendent²⁷. Relațiile orașelor transilvănene Brașov și Sibiu cu domnul Țării Românești s-au deteriorat și ca urmare a primelor măsuri de apărare a negustorilor din Țara Românească, întreprinse de domn, măsuri ce se vor concretiza mai târziu în interdicția pentru negustorii ardeleni de a-și desface produsele în interiorul țării²⁸.

Încă din 14 martie 1457, într-o epistolă, Țepeș dădea un avertisment Sibiului în legătură cu un pretendent, un „popă” al românilor – care a fost identificat cu viitorul domn Vlad Călugărul (1481; 1482-1495), un frate vitreg al lui Țepeș – care se adăpostea în Amlaș, fosta posesiune a domnilor Țării Românești²⁹. Deoarece orașul Sibiu nu a ținut seamă de avertismentul dat de Țepeș, oastea domnului muntean a pătruns prin pasul Turnu Roșu în sudul Transilvaniei, înaintând pe cursul inferior al Hârtibaciului, atacând și incendiind satele Cașolt, Hosman și Satul Nou (aprilie sau mai 1457)³⁰.

La 23 noiembrie 1457 s-a încheiat un armistițiu la Sighișoara, negociat cu Mihail Szilágyi de Albert, vicecancelar regal și preposit al episcopiei Eger³¹. La tratative a participat și o solie a lui Vlad Țepeș, compusă din boierii Stoica paharnic, Stan al lui Negrea și Dan. Astfel s-a ajuns și la o convenție paralelă între Brașov și domnul Țării Românești, în temeiul căreia cetatea își asuma obligația de a îndepărta pe pretendentul Dan și de a respecta armistițiul încheiat, până la noi dispoziții din partea regelui.

Relațiile Țării Românești cu Brașovul au fost restabilite, judecând după scrisorile pe care Vlad vodă le-a trimis acestei cetăți la 25 mai 1458, din Gherghița, și la 13 iunie 1458, de „lângă Dâmbovița”³².

Întrucât domnul nu reușise să obțină o normalizare a relațiilor sale cu Sibiul, la 3 și 6 martie 1458, noul rege al Ungariei, Matia Corvin³³ și unchiul său, guvernatorul Szilágyi le-au adresat sibienilor două scrisori cu conținut asemănător în care cereau să înceteze provocările și să facă pace cu domnul Țării Românești.

În martie-aprilie 1460, Dan a pătruns în Țara Românească încercând să-l răstoarne pe Țepeș, iar la 22 aprilie 1460, la Pesta, se știa că pretendentul fusese înfrânt și decapitat³⁴. Iată cum era consemnată știrea: „E adevărat și aceea că voievodul căruia

²⁷ *Ibidem*, p. 68.

²⁸ *Ibidem*, p. 69.

²⁹ Ștefan Andreescu, *Vlad Țepeș (Dracula). Între legendă și adevăr istoric*, Editura Enciclopedică, București, 1998, p. 72-73.

³⁰ *Ibidem*, p. 73-74.

³¹ *Ibidem*, p. 78.

³² *Ibidem*, p. 79.

³³ După moartea regelui Ungariei Ladislau al V-lea Postumul (Praga, 23 noiembrie 1457), a urmat un interregnum în cadrul căruia Mihail Szilágyi a pregătit înălțarea pe tronul Ungariei a nepotului său, Matia de Hunedoara, eveniment ce a avut loc la 24 ianuarie 1458.

³⁴ Ștefan Andreescu, *op. cit.*, p. 82.

El zic Drăculea a avut chiar în zilele acestea o luptă cu voievodul ce-i zic Dan. Și adică astfel încât, dintre oamenii voievodului Dan, numai șapte au scăpat de cea mai ticăloasă moarte și, Dan însuși căzând în robie, Drăculea acela a pus să-i taie capul. De asemenea, pentru grozăvia lui, Drăculea acela a pus îndată să tragă în țeapă pe oamenii lui Dan voievod care căzuseră în luptă. Pe urmă, pe câte femei le-a putut prinde, le-a trus și pe ele în țeapă, legându-le copiii la sân. Și acestea pentru strășnicia lui...³⁵.

Unele detalii despre moartea lui Dan aflăm din narațiunile săsești și din poemul lui Beheim, conform căruia răzbunarea lui Tepeș a fost cumplită: celui prins i s-a slujit slujba de înmormântare fiind încă în viață, după care i s-a săpat groapa și i s-a tăiat capul³⁶. De pe urma lui Dan au rămas doi fii: Albert și Petru care s-au stabilit în Transilvania³⁷.

Se pare că, la aflarea veștii înfrângerii lui Dan, brașovenii au trimis o solie la domnul Țării Românești, care să preîntâmpine represaliile acestuia. Cu toate acestea, Vlad Tepeș nu a renunțat la răzbunare, la 28 aprilie 1460 știindu-se că el este gata de plecare în Transilvania³⁸.

Probabil că incursiunea de pedeapsă în Țara Bârsei a avut loc în cursul lunii iunie. Cu acest prilej au fost prădate și arse nu numai satele întâlnite în cale, dar a fost atacată însăși cetatea Brașovului, fiind incendiată suburbia Brașovului vechi cu biserica Sf. Bartolomeu. Tot acum a fost atacată și Codlea, însă fără succes, datorită puternicei rezistențe întâmpinate.

Despre atacurile asupra orașelor transilvane iată ce se consemnează: „... merge în Țara Bârsei și distruge grânele și toate cerealele, porunci să fie arse și porunci prinderea populației și o duse în afara Brașovului, așa numit; astfel a lucrat Dracula la capela Sf. Iacob. El a poruncit să se ardă mahalaua orașului și, pe când se făcu dinlăuntru în ziua următoare, porunci tragerea în țeapă lângă capelă, sub munte, a femeilor și bărbaților, tinerilor și bătrânilor și s-a așezat la mijloc printre ei și a luat cu bucurie masa de dimineață³⁹”. „Apoi a poruncit arderea bisericii Sf. Bartolomeu și toate podurile și potirele dinlăuntru le-a luat acasă⁴⁰”.

După această cumplită expediție de pedepsire, Vlad Tepeș a primit să restabilească pacea cu Brașovul. La 4 iunie 1460, din cetatea Dâmboviței, însărcina pe boierul său, Voicu Dobrița, să meargă la Brașov unde, în prezența lui, pribegii ce se aflau în cetate să fie izgoniți sau dați pe mâna lui⁴¹.

A doua mare acțiune militară din cursul anului 1460 a domnului Țării Românești a fost îndreptată contra feudelor sale transilvănene, Amlașul și Făgărașul⁴². Această acțiune urmărea pedepsirea nesupunerii presiunilor sale, care, în contextul unei relații cu Sibiu și Brașovul, îi ieșiseră complet de sub ascultare adăpostind

³⁵ Ibidem.

³⁶ Apud Nicolae Stoicescu, *op. cit.*, p. 80.

³⁷ Ibidem.

³⁸ Iordan Andreescu, *op. cit.*, p. 83.

³⁹ *Relatări germane*, în Radu Florescu, Raymond T. Mc. Nally, *În căutarea lui Dracula. O istorie adevărată a lui Dracula și a legendelor cu vampiri*, Editura Fundației Culturale Române, București, 1992, Anexele III nr. 8, p. 154-155.

⁴⁰ Ibidem, nr. 9, p. 155.

⁴¹ Iordan Andreescu, *op. cit.*, p. 84.

⁴² Ibidem.

cutare pretendent și refuzând să mai achite datoriile față de vistieria domnească.

În toamna anului 1460 s-au purtat tratative pentru o pace generală între Vlad Țepeș, pe de o parte, și sașii din Brașov și Sibiu, cu ținuturile lor, precum și cu secuii, pe de alta⁴³. În fapt era vorba de asigurarea spatelui Țării Românești în preziua confruntării cu turcii, pentru care Vlad Țepeș, prin neplata repetată a tributului dăduse semnalul. Domnul condiționa înțelegerea cu sașii și secuii din Transilvania între care cel mai important era acela ca, în cazul unui atac otoman sau moldovenesc, să beneficieze de sprijinul a patru mii de oameni înarmați. Concomitent, reînnoia făgăduiala că va rezista atât turcilor, cât și altor inamici care vor încerca să treacă prin Țara Românească spre Transilvania.

În octombrie și noiembrie 1462, Vlad Țepeș se afla la Sibiu și Brașov, unde discută cu Matia Corvin, care, pe baza unor scrisori false și a unui raport datat 7 noiembrie 1462 și aparținând parohului Johann Reudel de la Biserica Neagră din Brașov, îl arestează prin intermediul condotierului boem Jan Jiška de Brandys⁴⁴.

Conform istoricului Constantin Rezachevici, Vlad Țepeș ar fi stat întemnițat la castelul Vișegrad (1462-1475); în ultimul timp se crede că ar fi stat aici doar patru ani, fiind apoi mutat la Pesta⁴⁵. Iată ce se relatează în acest sens în „Povestirile despre Dracula voievod”: „Craiul unguresc Matiaș a pornit cu oaste asupra lui Dracul și l-a prins viu, deoarece a fost predat de ai săi, din cauza răscoalei”. Fostul domn a fost aruncat în temniță la „Vișegrad pe Dunăre, mai sus de Budin”, unde a stat doisprezece ani. Regele a pus în „Țara Muntenească un alt voievod”, nenumit⁴⁶.

În noiembrie 1462, după ce a prestat actul de omagiu lui Matia Corvin, Radu cel Frumos a fost recunoscut de regele Ungariei ca domn al Țării Românești⁴⁷. Bunele relații întreținute de domnul muntean cu acesta erau determinate, foarte probabil, într-o anumită măsură, de adversitatea lor comună împotriva domnului Moldovei, Ștefan cel Mare. Aceste bune relații sunt ilustrate de încercarea lui Matia Corvin, în cursul tratativelor purtate cu Imperiul Otoman, de a include printre vasalii săi și pe Radu cel Frumos, deși acesta rămăsese în afara conflictului. Această nouă politică externă de oarecare echilibru între Imperiul Otoman și regatul maghiar, diferită de aceea dusă de Țepeș, pare a fi întrunit o largă adeziune a boierimii muntene, ceea ce explică stabilitatea domniei lui Radu cel Frumos⁴⁸.

Cu brașovenii și sibienii, raporturile domnului muntean au fost mai mult reci. Avem o serie de scrisori care se referă la greutățile pe care le întâmpinau negustorii, și de o parte, și de alta, și la pribegii care-și găseau adăpostul în cetățile săsești. Interesantă e scrisoarea din 8 februarie 1470 prin care regele Matia Corvin dă ordin să se interzică exportul de grâu, mei, ovăz și orz spre Țara Românească, deoarece aceasta provoacă scumpete și chiar lipsă în Transilvania⁴⁹.

Raporturile domnului Țării Românești, Vlad Călugărul (1481; 1482-1495) cu

⁴³ *Ibidem*, p. 85.

⁴⁴ Mihail P. Dan, *Cehi, slovaci și români în veacurile XIII- XVI*, Sibiu, 1944, p. 167-170.

⁴⁵ Constantin Rezachevici, *Vlad Țepeș*, în „Revista de istorie” tom 29, nr. 11, Editura Academiei, București, 1976, p. 1752.

⁴⁶ Apud Ștefan Andreescu, *op. cit.*, p. 212.

⁴⁷ Nicolae Stoicescu, *op. cit.*, p. 137.

⁴⁸ *Ibidem*, p. 138.

⁴⁹ Constantin C. Giurescu, *Istoria Românilor*, vol. II, Editura All Educational, București, 2003, p. 86.

Transilvania au fost cordiale până la începutul anului 1493, la 30 decembrie 1492, voievodul anunțând pe sibieni de schimbările de la Dunăre și de intenția turcilor de a călca pacea, atacând Transilvania⁵⁰.

Începând din primăvara anului 1493 tonul scrisorilor se schimbă, voievodul fiind supărat de relele pe care i le fac „hoții” de castelani de la Bran, din această cauză închizând drumurile prin munți. Mai mult chiar, îngăduie unor cete de turci să treacă prin țară și să atace ținutul Bârsei (15 octombrie), nefiind exclus ca la această operație să fi participat și ostași munteni⁵¹.

Iată o scrisoare scrisă de Vlad Călugărul către judele din Brașov pentru o judecată strâmbă făcută de ei lui Rădilă din Câmpulung: „... Scrie domnia mea multă sănătate și dragăstoasă închinăciune la ai mei buni și dulci prieteni ai domniei mele, județul și pârgarilor din Brașov. Și așa dau o știre domniei-voastre despre afacerea lui Rădilă din Câmpulung, căci domnia-voastră i-ați făcut lege strâmbă, căci ați ascultat de Bărbat și Coman și ați judecat strâmb pe omul domniei mele, fiindcă voi bine știți pe Coman și pe Bărbat ce fel de oameni sunt, nedrepti și fără suflet, că sunt niște hoți, iar de ar fi fost oameni buni, nu ar fi scriși la poarta Sibiului, unde vor să-i prindă, iar sibienii să-i piardă. Iar voi ați crezut bârfele lor, apoi ați făcut strâmbătate unui om drept. Căci, vezi, Rădilă n-a fost chezaș acelui turc numai cât a fost gazdă turcului, iar altă treabă Rădilă n-a avut cu turcul, căci chezaș n-a fost.

Așa vă rog, să povățuiască Dumnezeu, să-i faceți lui judecată dreaptă, să i se întoarcă acei 40 de florinți sau să trimiteți pe sasul la domnia mea ca să stea înaintea domniei mele față cu Rădilă și cu turcul. Eu le voi face lege cu turcul, iar Rădilă n-a fost chezaș, ci lui i-ați făcut năpaste.

Drept acela, întorceți-i lui, căci dacă nu veți întoarce, și eu voi opri pe un om drept al vostru, cum a fost și Rădilă și voi lua de la dânsul și voi da lui Rădilă. Ci ar fi mai bine să nu aibă scandal oameni drepti...”⁵².

În anul 1494, raporturile lui Vlad Călugărul cu Transilvania rămân încordate datorită prezenței pretendentului Mihnea, fiul lui Vlad Țepeș, în părțile Sibiului⁵³.

THE RELATIONSHIP OF THE DRĂCULESCS WITH TRANSYLVANIA AND HUNGARY IN THE 15TH CENTURY

Abstract

The two commandments of the Dragoon Order were: the great Christian crusade against the Ottomans and the fidelity to Sigismund. Vlad Dracul belonged to the Dragoon Order and decided to conform himself to the objectives of the Order. Although his vassalage was not unconditioned.

Vlad Dracul had a rather could relationship with the inhabitants of Brașov and Sibiu. Some letters refers to the difficulties that the merchants had in this two cities.

⁵⁰ *Ibidem*, p. 89.

⁵¹ *Ibidem*, p. 90.

⁵² Gheorghe Părnuață, Ștefan Trâmbaciu, *Documente și inscripții privind istoria orașului Câmpulung-Muscel*, vol. I (1215-1699), Editura Semne, București, 1999, doc. 17, p. 146.

⁵³ Constantin C. Giurescu, *op. cit.*, p. 90.